

Csete Soma

fényből, dísztletből

Aki már maradt fent hajnalig úgy, hogy utána nem aludt, hanem látszólag könnyedén visszatért nappali életéhez. Arról a pillanatról (tényleg pár másodperc az egész), amikor a hajnal és reggel közötti órsékváltás megtörténik. Amikor végleg idomítottjává válsz, amitől kezdve már minden bokorból magadat fogod figyelni az utcán, hátha adsz egy jelet, magadnak: lehet, hogy nem minden ilyen, amilyen.

Aki nem tud hazatérni, mind ebben kering.

Hogy valamivel azért elússétek az időt, gondolatok a rendezőre, aki aznap nem hozott magával forgatókönyvet, pár másodpercig (tényleg egy pillanat az egész) csak bámul bele a jelenetbe, fényből, dísztletből, bizonytalan testtartásokból próbálja kitalálni, hogy hogyan is kéne most jól csinálni a dolgokat.

Talán eleve nem is volt forgatókönyv?

Milyen lenne Pécsen meghalni?

a szürke zakós férfi

Mindez takarosán egy aktatáskába csomagolva.

Egy szürke zakós férfi az ölében tartogatja, buszozik a pécsi vasútállomás felé. A kamera is veszi, ahogyan szürke zakóban, szürke nadrágban és barna bőrcipőben a harminckettes járaton ül, kifelé néz az ablakon, zavartalan. Kórház tér, Zsolnay szobor, Vásárcsarnok, Főpályaudvar. Jövő ilyenkorra már biztosan törölve lesz ez a vonal, egy ideje módszeresen csökkentik az indulások számát. A férfinak még jeleznie sem kell, leszáll a végállomáson, átvág a megállók között, majd végleg eltűnik a kamera elől, amikor belép a pályaudvar árkádsorai közé. Talán pestre utazik, talán nem, hanem máshova. Mindenesetre mi reméljük, hogy egy szép szál virágot azért vásárol a kedvesének, aki, bárhová is megy, biztosan ott vár rá. Reméljük, hogy, úgymond, szorult belé ennyi, de tudjuk, egy ilyen szürke zakót akárki felhúzhat.